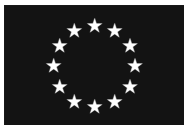

EIROPAS PARLAMENTS

2004

2009

Sesijas dokuments

16.02.2005.

B6-0094/2005

REZOLŪCIJAS PRIEKŠLIKUMS

Pamatojoties uz jautājumiem, uz ko sniedz mutisku atbildi B6-0026/2004 un B6-0025/2004,

ievērojot Reglamenta 108. panta 5. punktu,

iesniedzis *Anders Samuelsen*

Ārlietu komitejas vārdā

par reģionālās integrācijas situāciju Rietumbalkānos

Eiropas Parlamenta rezolūcija par reģionālās integrācijas situāciju Rietumbalkānos

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Eiropas Komisijas ikgadējos ziņojumus par stabilizācijas un asociācijas procesu (SAP) Dienvidaustrumeiropā,
 - ņemot vērā tā iepriekšējās rezolūcijas par Dienvidaustrumeiropas valstīm, kā arī par stabilizācijas un asociācijas procesu, it īpaši atsaucoties uz 2003. gada 20. novembra rezolūciju,
 - ņemot vērā Horvātijas premjerministra vēsturisko vizīti Serbijā un Melnkalnē 2004. gada 15. novembrī un kopējas deklarācijas parakstīšanu šīs vizītes laikā, kurā uzsvēta abu valstu apņemšanās pievienoties Eiropas Savienībai un to vēlme atrisināt atlikušos jautājumus, tostarp par mazākumtautību aizsardzību, serbu bēgļu atgriešanos Horvātijā un kara laikā pazudušo horvātu atrašanās vietas noskaidrošanu,
 - ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu par Eiropas Rekonstrukcijas aģentūras pilnvaru laika pagarināšanu (A6–0031/2004)¹ un Padomei (B6–0026/2004) un Komisijai (B6–0025/2004) uzdotos mutiskos jautājumus,
 - ņemot vērā Reglamenta 108. panta 5. punktu;
- A. tā kā 1999. gadā ES kā galveno ieguldījumu Stabilitātes paktā uzsāka stabilizācijas un asociācijas procesu (SAP) attiecībā uz Rietumbalkānu valstīm (Albāniju, Bosniju un Hercegovinu, Horvātiju, Serbiju un Melnkalni un Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku), izveidojot stratēģisku sistēmu šo valstu attiecībām ar ES un apvienojot jaunās līgumsaistības (stabilitātes un asociācijas nolīgumi) un palīdzības programmu (*CARDS*);
- B. tā kā divpusējas attiecības papildina daudzpusēju sistēmu, kurā attīstīt reģionālo sadarbību, un labas kaimiņattiecības kā priekšnoteikumus konkrētām izredzēm iestāties ES;
- C. tā kā sanāsmēs Feirā un Nicā (attiecīgi 2000. gada jūnijā un decembrī) Eiropadome tieši atzina SAP procesā ietverto valstu tieksmi iekļauties Eiropā un potenciālu kļūt par kandidātvalstīm, lai pievienotos ES;
- D. tā kā minētās valstis ir guvušas panākumus, bet tomēr tām vēl daudz kas ir jādara, lai pabeigtu pāreju uz pilnībā funkcionējošu demokrātiju un tirgus ekonomiku un spētu uzturēt ciešākas attiecības ar ES; tā kā, lai arī šo valstu tiekšanās uz Eiropu ir nenoliedzama, turpmākās sekmes šajā ziņā ir atkarīgas no katras atsevišķās valsts spējas nodrošināt ievērojamus uzlabojumus;

¹ P6_TA-PROV(2004)0056

- E. tā kā Serbijas un Melnkalnes valsts savienība, ko pēc ES iniciatīvas izveidoja, lai veicinātu demokrātisko procesu un ekonomikas reformas, kā arī lai paātrinātu tās integrēšanos ES, pašlaik nav devusi gaidītos rezultātus;
 - F. tā kā ES darbības mērķim jābūt izveidot demokrātisku Kosovu ne tikai etniskajam vairākumam, bet visām tur dzīvojošām etniskajām grupām, un tā kā pašreizējā un turpmākā palīdzība jābalsta uz šādiem principiem; tā kā šo centienu rezultāti nav apmierinoši; tā kā situācija Kosovā un fakts, ka citiem serbu un pārējo nealbāņu kopienu locekļiem nav nodrošināta pietiekama drošība, it īpaši pēc etniskās vardarbības uzliesmojumiem 2004. gada martā, negatīvi ietekmē arī situāciju Serbijā;
 - G. tā kā joprojām nav izpildīti ANO Drošības Padomes rezolūcijas Nr. 1244 noteikumi par serbu un citu bēgļu atgriešanos mājās Kosovā;
 - H. tā kā lielais valsts iekšienē pārvietoto personu skaits Serbijā un Horvātijā veido papildu finansiālu slogu abām valstīm;
 - I. tā kā valstīm līdzīgu vienību esamība un to ilgstoši nedefinētais statuss veicina nestabilitāti reģionā;
 - K. tā kā pašreizējā institucionālā sistēma, kas izveidota saskaņā ar Deitonas līgumu, mazina Bosnijas un Hercegovinas stabilitāti un ir šķērslis Eiropas integrācijai;
 - K. tā kā 7. novembra referendumā neveiksme Bijušajā Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikā ir pavērusi ceļu Ohridas nolīguma pilnīgai īstenošanai un paātrinājusi Eiropas integrāciju;
 - L. tā kā gaidāmā pievienošanās sarunu sākšana ar Horvātiju jāuzskata par visām šī reģiona valstīm raidītu pozitīvu signālu attiecībā uz to nākotnes izredzēm ES;
1. uzsver, ka atbilstīgi Eiropas Drošības stratēģijai, kas pieņemta 2003. gada decembrī, Rietumbalkāni veido ES augstākās prioritātes reģionu un ka reģions nākotnē noteikti integrēsies Eiropā, bet ka šāda nākotne lielā mērā ir atkarīga no pašām šī reģiona valstīm;
 2. atzīmē, ka Eiropas integrācijai vajadzīgo tehnisko mehānismu politiskā piederība un zināšanas par šiem mehānismiem ir būtiska sastāvdaļa, bet ir jāstiprina atbilstīgās iestādes, īpaši vēlētas iestādes (reģiona valstīs), un atzīst, ka tam būs nepieciešami būtiski papildu finanšu līdzekļi;
 3. pauž nopietnas bažas par ekonomikas un sociālo situāciju reģionā; uzsver, ka šī izšķirīgā jautājuma risinājums ir viens no noteicošajiem faktoriem šo valstu stabilai attīstībai; aicina valdības un ES noteikt sociālo un ekonomisko attīstību par vienu no svarīgākajām prioritātēm;
 4. atgādina, ka 2002. gada jūlijā notikušajā augstākā līmeņa sanāksmē Bosnijas un Hercegovinas, Horvātijas un Serbijas un Melnkalnes valstu vadītāji vienojās par kopēju deklarāciju par Deitonas līguma īstenošanu, pašreizējo robežu saglabāšanu, bēgļu repatriācijas veicināšanu un sadarbību ar mērķi panākt Eiropas integrāciju;

5. atzinīgi vērtē Horvātijas un Serbijas un Melnkalnes valsts savienības 2004. gada 15. novembrī noslēgto nolīgumu par mazākumtautību aizsardzību, kas pauž pušu gatavību atzīt nacionālās mazākumtautības kā sabiedrību bagātinošu vērtību;

Bosnija un Hercegovina

6. atzīmē, ka deviņus gadus pēc Deitonas līguma parakstīšanas būtiskākās politiskās problēmas joprojām nav atrisinātas, ka valsts ir dziļi sašķelta un politiskā stabilitāte ir viegli ietekmējama; uzskata, ka steidzami ir nepieciešamas jaunas politiskas iniciatīvas, kas balstītas uz trīs tur dzīvojošo tautu līdzdalību “no apakšas uz augšu” un dzīvošanu kaimiņos ilgstoša miera apstākļos;
7. vērs uzmanību uz prioritātēm, kas vēl nav īstenotas: pilnīgu sadarbību ar *ICTY*, drošības jautājumos, iestāžu veidošanā, infrastruktūrā, enerģētikā; atzinīgi vērtē ES lēmumu pārņemt miera uzturēšanas operācijas no pašreiz NATO vadītajiem daudznacionālajiem stabilizācijas spēkiem, kuru pilnvaras beidzas 2004. gada 2. decembrī, un šajā sakarībā uzsver, ka ārkārtīgi liela nozīme ir bijusi līdz šim apjomīgākajai ES militārajai misijai, kas nodrošināja ES būtisku redzamību Bosnijā; atzīmē, ka tādējādi ES kļūs par galveno starptautisko pārstāvi Bosnijā un tās rīcībā būs ne tikai militāri, bet arī pilsoniski instrumenti, tostarp palīdzība, tirdzniecība un politiskais dialogs; norāda uz dažu politisko spēku Bosnijā un Hercegovinā pretrunām, kuri atklāti atbalsta integrēšanos Eiropā, taču kavē valsts darbības nodrošināšanai absolūti nepieciešamas reformas;
8. atzinīgi vērtē to, ka ES ir gatava uzņemties vairāk ar Bosnijas un Hercegovinas stabilitāti saistītu pienākumu nekā agrāk; atzīmē, ka ES lielākā militārā misija *ALTHEA* ir papildinājums ES policijas misijai Bosnijā un Hercegovinā; tādēļ uzsver, ka NATO vadīto miera uzturēšanas spēku SFOR pārņemšana 2004. gada decembrī ir nozīmīga iespēja panākt tālāku progresu 10 gadus pēc Deitonas; atzīmē militāro un policijas spēku iekļaušanu; aicina Padomi nodrošināt maksimālu koordināciju starp daudzajiem dalībniekiem un nodrošināt, lai Eiropas Parlaments būtu labi informēts un saņemtu specifisku informāciju par *EUFOR*;
9. atzinīgi vērtē Bosnijas un Hercegovinas valdībā jaunizveidotā Eiropas Integrācijas direktorāta darbu; atzīst panākto pozitīvo attīstību; atkārto, ka ir ļoti svarīgi, lai varasiestādes turpinātu reformu procesu un pievērstos tādām prioritātēm kā korupcijas un organizētās noziedzības apkarošana, joprojām nenotverto kara noziedznieku meklēšana, ļoti vājās ekonomikas uzlabošana, administrācijas darbības nodrošināšanai nepieciešamo izdevumu samazināšana un vispārējās administrācijas spējas trūkuma novēršana;
10. izsaka nožēlu par Amerikas Savienoto Valstu lēmumu, kurš stājās spēkā 2003. gada jūnijā pēc ratificēšanas Bosnijas un Hercegovinas parlamentā un ar kuru ASV pilsoņiem Bosnijā ir piešķirta imunitāte pret Starptautiskās krimināltiesas Hāgā tiesvedību;
11. aicina Bosnijas varasiestādes, it īpaši Serbijas Republikas varasiestādes, pilnībā sadarboties ar *ICTY* to personu meklējumos, kuras apsūdz kara noziegumos, un šādas sadarbības gadījumā atbalsta turpmāku aicinājumu Bosnijai piedalīties programmā “Partnerattiecības mieram”; uzsver, ka visnopietnākais jautājums joprojām ir kara noziegumos apsūdzēto nesodītība un viņu izdošanas problēma, kas ir šķērslis izlīgumam

un savstarpējas uzticēšanās izveidei starp tautām; aicina Bosnijas un Hercegovinas visu līmeņu pārvaldes iestādes, pilsonisko sabiedrību, Pareizticīgo baznīcu un visus citus atbildīgos dalībniekus darīt visu iespējamo, lai Karadzidžs un Mladičs nonāktu tiesas priekšā; šajā sakarā atzinīgi vērtē Serbijas Republikas policijas neseno veikto astoņu cilvēku apcietināšanu, uzrādot vietējus apcietināšanas orderus par kara noziegumiem, un Padomes lēmumu iesaldēt vēl vairākām kara noziegumos apsūdzētām personām piederošos aktīvus;

12. atzīst, ka Bosnijā un Hercegovinā joprojām ir nepieciešams Augstā pārstāvja birojs; pieprasa lielāku pārredzamību un (Eiropas) parlamentāro uzraudzību attiecībā uz tā darbību un lēmumiem, it īpaši ņemot vērā plānoto tā darbības pakāpenisku nodošanu Bosnijas un Hercegovinas varasiestādēm;
13. dziļi satraukts par ANO Vides programmā (UNEP) iesaistīto zinātnieku atklāto ūdens un augsnes paraugu, kas ņemti dažās Bosnijas un Hercegovinas vietās, piesārņojumu ar noplicinātu urānu; pauž bažas par rīcības trūkumu attiecībā uz UNEP ieteikumiem, ka piesārņotās vietas jāattīra;
14. atzinīgi vērtē elektroģeneratoru Bosnijā un Hercegovinā, Horvātijā, Bijušajā Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikā, kā arī Serbijā un Melnkalnē atkalpieslēgšanu Rietumeiropas Elektriķības pārvades koordinēšanas apvienības (*UCTE*) sistēmai pēc pārtraukuma kopš 1991. gada; uzskata, ka Bosnijas tirgus, kas agrāk bija sadalīts Federācijas un Serbijas Republikas daļās, atkalapvienošana veicinās Bosnijas ekonomikas atveseļošanos;

Serbija un Melnkalne

15. norāda, ka turpmākie divi gadi būs izšķirīgi Serbijas un Melnkalnes valsts savienībai, jo savstarpēji pieņemama risinājuma atrašana būs viens no galvenajiem stabilitātes priekšnoteikumiem reģionā kopumā; atkārtoti pauž, ka ES jābūt gatavai palīdzēt Serbijai un Melnkalnei panākt ilglaicīgu risinājumu, vienlaicīgi ieņemot neitrālu pozīciju jautājumā par to, kāda veida attiecības tām jāveido;
16. izsaka nožēlu, ka Serbija joprojām nepietiekami sadarbojas ar *ICTY*, un aicina varasiestādes virzīt uz priekšu militāro un policijas reformu, īpašu uzmanību pievēršot slepenpolicijai;
17. atgādina Serbijas un Melnkalnes valdībām, ka pamattiesību un brīvību ievērošana, tostarp arī attiecībā uz etniskajām un nacionālajām mazākumtautībām, ir viens no Kopenhāģenas kritērijiem un priekšnoteikums, lai turpinātu piedalīties SAP, kā rezultāts varētu būt dalība ES;
18. atzīst, ka turpmākajiem lēmumiem par Kosovas statusu būs politiska ietekme Serbijā, un tāpēc aicina Belgradu un Prištinu iesaistīties sadarbības dialogā un rast konstruktīvu risinājumu Kosovas nākotnes sakarā;
19. aicina Komisiju paātrināt un pabeigt darbu pie tehniski ekonomiskā pamatojuma, lai pēc iespējas drīz sāktu sarunas par stabilizācijas un asociācijas nolīguma slēgšanu ar Eiropas

Savienību;

20. atzīmē neseno (23. oktobra) vēlēšanu rezultātus, bet izsaka nožēlu par nelielo balsotāju kopskaitu un īpaši Kosovos serbu mazākumtautības īstenoto masveida boikotu, kā arī faktu, ka šāds boikots liecina par joprojām pastāvošo sadalījumu šajā teritorijā;
21. apzinās, ka 2005. gada vidū notiks standartu īstenošanas pārbaude nolūkā lemt par iespēju uzsākt diskusijas attiecībā uz Kosovos stāvokli nākotnē;
22. tomēr uzsver to, ka Kosovos varasiestādēm jāveic izšķirīgi pasākumi, lai palielinātu visu Kosovos pilsoņu drošību;
23. atzīst, ka, lai atbalstītu Kosovu tādu struktūrreformu veikšanā, kas panāk saderību ar ES, liela nozīme ir SAP meklēšanas mehānismam;
24. norāda, ka vairāk nekā piecus gadus pēc konflikta gandrīz 3500 kosoviešu liktenis nav zināms; aicina Serbijas valdību aktīvi sadarboties, lai nodrošinātu visu informāciju par bez vēsts pazudušajām personām; aicina arī Kosovos varasiestādes sniegt informāciju par 500 joprojām pazudušajiem Kosovos serbiem;
25. aicina Kosovos varasiestādes ievērot serbu kopienas tiesības, veicināt serbu bēgļu atgriešanos, ievērot ANO Drošības Padomes rezolūciju Nr. 1244, kā arī enerģiskāk apkarot organizēto noziedzību un narkotiku tirdzniecību;

Albānija

26. izsaka bažas, ka Albānijā ir problemātiska politiskā vide, jo saspīlējums valdošajā partijā ir izraisījis partijas šķelšanos; nosoda Albānijas valdības nespēju rīkoties efektīvi; izsaka cerību, ka visas politiskās partijas veiks praktiskus pasākumus politiskās vides uzlabošanai;
27. uzsver nepieciešamību uzlabot Albānijas administratīvās spējas un cīņu ar varasiestāžu patvaļīgu rīcību; iesaka veikt pastiprinātus pasākumus, lai nodrošinātu līdzekļus, kas nepieciešami cīņā pret korupciju, organizēto noziedzību un cilvēku, ieroču un narkotiku tirdzniecību, kā arī uzlabojumiem, lai panāktu neatkarīgu un efektīvu tiesu sistēmu, it īpaši darbotiespējīgas jurisdikcijas izveidei pārvaldes jomā;
28. atzīst, ka, ņemot vērā Albānijas nozīmi organizētās noziedzības apkarošanā, šai valstij ir noteicošā ietekme reģiona stabilizēšanā;
29. apzinās, ka joprojām ir daudz darāmā, lai attīstītu ekonomikas sektoru (piemēram, ceturtdaļa iedzīvotāju joprojām dzīvo pilnīgā nabadzībā), cīnītos pret korupciju un palielinātu pārredzamību; vērš uzmanību uz smago situāciju izglītības jomā, it īpaši ņemot vērā nepieciešamību bērniem visā valstī steidzami nodrošināt vienādas izglītības iegūšanas iespējas;
30. aicina Albānijas valdību un varasiestādes ievērot etniskās grieķu minoritātes tiesības, kā arī uzsver, ka sekmīgas sarunas par stabilizācijas un asociācijas nolīgumu un Albānijas nākotni Eiropas Savienībā ir cieši saistītas ar cilvēktiesību un minoritāšu tiesību

ievērošanu;

Bijušī Dienvidslāvijas Maķedonijas Republika

31. uzskata, ka Bijušās Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikas pilnīga iesaistīšanās Eiropas integrācijas procesā nāks par labu ne tikai pašai valstij, bet arī visam reģionam;
32. atzinīgi vērtē valdības centienus īstenot decentralizācijas reformas kā daļu no 2001. gadā Ohridā parakstītā pamat nolīguma; atzīmē 2004. gada novembra neveiksmīgā referendumā rezultātu, kas parādīja atbalstu valsts uz Eiropu vērstajam kursam un rada apstākļus turpmākām reformām; norāda, ka Bijušās Dienvidslāvijas Maķedonijas Republikas decentralizācijas centieniem jānodrošina piemērots atbalsts no ES atbalsta programmām, kuras nepieciešams vēl vairāk "dekoncentrēt", lai iesaistītu ekspertus no valsts un vietējā līmeņa varasiestādēm;
33. uzskata, ka neveiksmīgais referendums par teritoriālā dalījuma iespējamību paver ceļu izlīgumam starp divām galvenajām etniskajām grupām atbilstoši Ohridas nolīgumam ar mērķi padarīt Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku par mierīgas līdzāspastāvēšanas paraugu un veicināt visa reģiona stabilitāti;
34. aicina Komisiju tagad tieši iekļaut šo valstu iestādes ES palīdzības finanšu pārvaldības sistēmā, kā tas paredzēts *CARDS*;

Horvātija

35. atzinīgi vērtē 2004. gada 18. jūnija lēmumu¹ piešķirt Horvātijai kandidātvalsts statusu;
36. ar nepacietību gaida neatliekamo pievienošanās sarunu uzsākšanu ar Horvātiju, kas būtu balstītas uz pašu nopelnu principu;
37. aicina Horvātijas valdību turpināt dialogu ar visām kaimiņvalstīm un pilnībā sadarboties ar *ICTY*;
38. aicina Horvātiju ar dialoga palīdzību atrisināt atlikušos robežu strīdus ar Slovēniju, izvairīties no vienpusējām darbībām, kuru mērķis ir kavēt Slovēnijas un Horvātijas robežas noteikšanu un panākt robežas iezīmēšanu bez piekrišanas, īstenot nolīgumu ar bijušo Dienvidslāviju (tagad Serbiju un Melnkalni) par Prevlakas pussalu un netraucētiem jūras pārvadājumiem uz Kotoras līci (*Boka Kotorska*), kā arī darīt visu iespējamo, lai veicinātu un sekmētu bēgļu atgriešanos;
39. atzīmē Horvātijas premjerministra *Sanader* vizīti Belgradā 2004. gada novembrī — pirmo šādu oficiālu vizīti kopš bijušās Dienvidslāvijas izjukšanas; atzīmē, ka premjerministrs *Sanader* un Serbijas un Melnkalnes prezidents *Marovic* parakstīja nolīgumus attiecībā uz nacionālajām mazākumtautībām un par tehnisko un zinātnisko sadarbību, un ka viņi piekrita, ka Horvātijai un Serbijai un Melnkalnei nākotnē jāpievienojas ES;

¹ Sk. Padomes 2004. gada 17.-18. jūnija secinājumus (10679/2/04 REV 2).

40. aicina varasiestādes veikt nozīmīgus pasākumus, lai veicinātu bēgļu atgriešanos un nodrošinātu taisnīgu un efektīvu vietējo tiesu saistībā ar kara laika noziegumiem;

Vispārīgie punkti

41. aicina labāk saskaņot starptautiskos pasākumus reģionā; atzīmē, ka, ņemot vērā daudzās ieinteresētās puses, kam ir nozīme šajā reģionā, jānosaka/jāsadala kompetence starp šīm pusēm; vērš uzmanību īpaši uz nepieciešamību skaidri sadalīt atbildību/kompetenci starp Eiropas Rekonstrukcijas aģentūru un Eiropas Komisijas “dekoncentrētajām” pārstāvniecībām šajā reģionā;
42. aicina izstrādāt labāku definīciju ES turpmāko gadu stratēģijai attiecībā uz Balkānu reģionu, it īpaši ņemot vērā sarunu sākšanu ar Horvātiju; prasa, lai ES ir īpaši uzmanīga attiecībā uz signāliem, ko šīs sarunas dod pārējām Dienvidaustrumeiropas valstīm;
43. norāda, ka Rietumbalkānos SAP veido būtisku sistēmu šo valstu virzībai uz ES;
44. norāda, ka jāstiprina SAP un drošības akreditācijas iestāžu nozīme un ka ES jānodrošina skaidra, pa posmiem sadalīta integrācijas programma;
45. ņemot vērā nepieciešamību reģiona virzības uz ES procesā iesaistīt visu sabiedrību, it īpaši sabiedriskās domas veidotājus, aicina Padomi un Komisiju nekavējoties rīkoties, lai nostiprinātu sadarbību robežkontroles jomā kā daļu no plašākas tieslietu un iekšlietu stratēģijas šim reģionam, kur būtu iekļauts Komisijas pētījums, kura secinājumi jāiesniedz līdz 2005. gada beigām, par pakāpenisku vīzu režīma atvieglošanu šī reģiona valstīm ar mērķi tālākā perspektīvā ieviest bezvīzu režīmu; pētījumā īpaša uzmanība jāveltī tam, kā atvieglot studentu, nevalstisko organizāciju pārstāvju un politisku institūciju pārstāvju pārvietošanos;
46. uzsver, ka šī reģiona valstis pašas var daudz darīt, lai gūtu turpmākas sekmes ceļā uz integrāciju ES, izpildot šādus nosacījumus:
- sadarbība ar *ICTY*;
 - efektīvas politikas īstenošana, kas veicinātu bēgļu un pārvietoto personu atgriešanos;
 - cilvēktiesību un minoritāšu tiesību ievērošana;
 - aktīvu pasākumu īstenošana pret korupciju, organizēto noziedzību, kā arī cilvēku, ieroču un narkotiku tirdzniecību;
47. atzīmē, ka vienam no ES politikas galvenajiem mērķiem jābūt sistemātiskai un pakāpeniski pieaugošai ar ES palīdzības īstenošanu un pārvaldību saistītu pienākumu nodošanai, palielinot vietējo un valsts līmeņa varasiestāžu lomu, kā arī pastāvīgi pieaugošai pilsoniskās sabiedrības un demokrātisko spēku iesaistīšanai, ja un kad attiecīgās valstis būs tam gatavas;
48. aicina visas šī reģiona valstis kopā strādāt pie reģionālās infrastruktūras saskaņošanas, jo šī sektora attīstība ir būtiska reģiona ekonomikas integrācijai;
49. izsaka nožēlu, ka joprojām nav pilnībā īstenota bēgļu un reģiona iekšienē pārvietoto personu atgriešanās;

50. joprojām izsaka nopietnas bažas par jauniešu masveida izceļošanu un “smadzeņu aizplūšanu” no šī reģiona, kā arī savstarpēji saistītajiem nabadzības un bezdarba līmeņiem;
51. atzīmē, ka būtisks Dienvidaustrumeiropas reģiona attīstības un integrācijas šķērslis joprojām ir mīnu lauki Balkānos un ka, neskatoties uz pagājušajos gados veiksmīgi padarīto, joprojām jāturpina ES darbība mīnu jautājumā šī reģiona valstīs, lai līdz 2010. gadam varētu sasniegt Otavas Konvencijas mērķi par tādu vietu deklarēšanu, kurās mīnu nav;
52. uzskata, ka īstas pilsoniskās sabiedrības attīstība un atbalsts tai ir neatņemams faktors demokrātisku institūciju stiprināšanā un pušu pilnīga izlīguma panākšanā;
53. mudina Komisiju piedāvāt konkrētu projektu par tādu apgabalu izveidi, kuros būtu atvieglota pārvietošanās brīvība starp kaimiņreģioniem, tādējādi veicinot pārrobežu un reģionālās sadarbības attīstību;
54. mudina Komisiju veicināt un atbalstīt mērķsadarbības programmas pašvaldību līmenī un atbalstīt visus pasākumus, kas atvieglo kontaktu izveidi starp dažādiem dalībniekiem ES un SAP valstīs;
55. aicina starp visiem attiecīgajiem politiskajiem interesentiem nekavējoties sākt sarunas par situāciju Kosovā, kā arī cer uz šo sarunu auglīgu rezultātu;
56. mudina Rietumbalkānu valstis pieņemt un īstenot ES rīcības kodeksu attiecībā uz ieroču eksportu;
57. uzdod tā priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu un kandidātvalstu valdībām un parlamentiem, visām reģiona valdībām un parlamentiem, ES Stabilitātes pakta koordinātoram, ES īpašajiem pārstāvjiem reģionā, ANO pagaidu pārvaldei Kosovā (*UNMIK*), EDSO un Eiropas Padomei.